

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 48/2015-65

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť obce Patince, Lipová 233, zastúpenej starostkou – advokátkou JUDr. Olgou Szabó, J. Fučíka 213, Patince, vo veci namietaného porušenia jej základného na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 229/2002 a postupom Krajského súdu v Nitre v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 169/2011 (neskôr pod sp. zn. 8 Co 199/2014) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obce Patince na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 229/2002 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 229/2002 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. Obci Patince priznáva finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur), ktoré je Okresný súd Komárno povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2014 doručená sťažnosť obce Patince, Lipová 233 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej starostkou – advokátkou JUDr. Olgou Szabó, J. Fučíka 213, Patince, vo veci namietaného porušenia jej základných práv na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 229/2002, postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 169/2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 201/2012.

Sťažovateľka samotný návrh na rozhodnutie ústavného súdu vymedzila takto:

„Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze... vyslovil, že právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno, právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno, právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno, Krajskom súde v Nitre a Najvyššom súde Slovenskej republiky porušené bolo a zároveň žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky učinil opatrenia na skoré, správne a spravodlivé rozhodnutie vo veci.

... žiada Ústavný súd Slovenskej republiky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,-- Eur...

Sťažovateľ zároveň žiada priznať aj náhradu trov konania za podanie sťažnosti...“

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 48/2015-23 zo 4. februára 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 229/2002 a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 169/2011 (neskôr pod sp. zn. 8 Co 199/2014) a vo zvyšnej časti sťažnosť sťažovateľky odmietol.

Na základe výzvy ústavného súdu krajský súd vo vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr 191/15 z 9. marca 2015 opísal chronologický priebeh celého konania a uviedol:

„Z vyššie popísaného chronologického postupu Okresného súdu Komárno a Krajského súdu v Nitre v konaní vyplýva, že oba sudy vo veci konali priebežne. V danom prípade išlo o právne aj skutkovo zložitý spor, v ktorom obe strany preukazovali svoje vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam, z ktorého dôvodu bolo potrebné vykonávať rozsiahle dokazovanie, najmä v súvislosti s identifikáciou nehnuteľností majúcich sa určiť do vlastníctva žalobcov. Okrem toho na základe procesných návrhov účastníkov bolo potrebné vydávať vo veci procesné rozhodnutia a tiež vykonávať procesné úkony, ako aj úkony smerujúce k zisťovaniu skutkového stavu. Samotný sťažovateľ sa súdnych pojednávaní nezúčastňoval, v konaní bol zastúpený advokátkou a v súvislosti s jej práceneschopnosťou taktiež došlo k odročeniu dvoch pojednávaní. Rovnako tak k odročeniu pojednávania, resp.

k zrušeniu termínu vytyčeného pojednávania došlo z dôvodu opakovanej práceneschopnosti zákonného sudcu. Tvrdenia sťažovateľa, že konanie na odvolacom súde do doby vyhlásenia jeho rozsudku zo dňa 09. 04. 2012 trvalo necelé 2 roky je neopodstatnené, keď vec bola odvolaciemu súdu predložená dňa 28. 06. 2011, čo znamená, že odvolací súd o odvolaní žalovaného rozhodol za necelých 10 mesiacov, a teda s ohľadom na zložitosť veci a zaťaženosť senátu v lehote primeranej a akceptovateľnej pre rozhodnutie krajského súdu o odvolaní proti rozsudku okresného súdu. V priebehu konania pred prvostupňovým a odvolacím súdom nedošlo tak k neodôvodnenej nečinnosti, a preto podľa nášho názoru súdy svojím postupom nespôsobili prieťahy v konaní. Sťažnosť sťažovateľa tak považujem za nedôvodnú, a to aj v časti týkajúcej sa priznania primeraného finančného zadostučinenia vo výške 100.000 eur.

Navrhujem preto sťažnosti sťažovateľa nevyhovieť majúci za to, že postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/229/2002 a postupom Krajského súdu v Nitre v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/169/2011 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Okresný súd k vyjadreniu k sťažnosti sp. zn. Spr 136/15 zo 7. apríla 2015 pripojil podrobnú chronológiu jednotlivých úkonov a v samotnom vyjadrení uviedol:

„Po preštudovaní spisového materiálu sp. zn. 7 C/229/2002 a vyjadrenia t. č. zákonnej sudkyne som dospel k záveru, že predovšetkým z procesnej stránky nejde o bežnú, ako aj skutkovo a právne jednoduchú vec. Z pozície sťažovateľa je pochopiteľné, že počas namietaného obdobia vníma konanie súdu ako neefektívne, kedy sa v skutočnosti podľa jeho názoru javí, že súd v podstate vôbec nekoná, keďže ešte doposiaľ právoplatne nerozhodol. Súd prvého stupňa však konal aktívne so snahou zabezpečenia dôkazov, ktoré či už priamo, alebo nepriamo súviseli s prejednávanou vecou a vo veci samej už aj rozhodol (rozsudkom č. k. 7C/229/2002-437, zo dňa 14.5.2010). Predmetná vec je však náročná predovšetkým tým, že predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a týka sa prídellových konaní v súvislosti so skonfiškovanými nehnuteľnosťami. K súčasnému stavu konania však určite dopomohli aj samotní účastníci konania, predovšetkým účastníci

konania na strane navrhovateľov, ktorí sa domáhajú určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nakoľko k riadnemu špecifikovaniu petitu návrhu z ich strany došlo až po podaní zmeny petitu návrhu, ktorý bol doručený súdu 6.2.2008 (takmer 6 rokov). Po rozhodnutí súdu prvého stupňa došlo k odvolaciemu konaniu, neskôr s dovolaciemu konaniu a potom opätovne k odvolaciemu konaniu. V tomto smere súhlasím s názorom, že pri posudzovaní konania ako celku nie je namieste obdobie konania v trvaní skoro 4 rokov a 6 mesiacov pripisovať na farchu postupu okresného súdu. Je nutné ešte poznamenať, že pôvodný zákonný sudca v predmetnej občianskoprávnej veci Attila Csaba, listom doručeným kancelárii prezidenta Slovenskej republiky 18.9.2014 sa vzdal funkcie sudcu podľa § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Jeho funkcia sudcu zanikla dňom 30.9.2014. Následne boli všetky jemu pridelené veci prerozdelené náhodným výberom ku dňu 1.10.2014 v zmysle Rozvrhu práce Okresného súdu Komárno. Predmetná vec bola týmto spôsobom pridelená novej zákonnej sudkyňi JUDr. Dagmar Aradskej, ktorá vo veci ďalej koná. K právnym otázkam, ktoré súvisia s tým, že vec nie je právoplatne skončená sa vyjadril dovolací súd, preto v podrobnostiach poukazujem na jeho rozhodnutie.“

Pokiaľ ide o návrh sťažovateľky doručený ústavnému súdu 11. marca 2015 na „postúpenie veci Súdnemu dvoru Európskej únie na vydanie predbežného nálezu“ s cieľom „zabezpečenia jednotného výkladu práva Európskej únie“ vo vzťahu k právnym otázkam tvoriacim predmet posudzovaného súdneho konania, ústavný súd sa týmto návrhom meritórne nezaoberal, pretože uvedené nie je možné subsumovať pod predmet konania o namietanom porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Krajský súd a okresný súd vo svojich vyjadreniach, ako aj sťažovateľka vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 5. mája 2015 oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 48/2015-23 zo 4. februára 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v senáte ústavného súdu v zložení Peter Brňák (predseda senátu), Marianna Mochnáčová (sudkyňa) a Milan Ľalík (sudca). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2015 účinného od 1. marca 2015 I. senát ústavného súdu rozhoduje v tomto zložení: Marianna Mochnáčová (predsedníčka senátu), Peter Brňák (sudca) a Milan Ľalík (sudca). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným

rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (určenie vlastníckeho práva) sa po skutkovej a právnej stránke javí ako zložitý, čo mohlo čiastočne prispieť k doterajšej dĺžke namietaného konania.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľka mohla prispieť ku vzniku prieťahov.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu a krajského súdu v predmetnej veci.

Posudzované konanie sa začalo 12. decembra 2002 podaním žaloby okresnému súdu štyroch žalobcov proti sťažovateľke ako žalovanej o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd vo veci meritórne prvýkrát rozhodol rozsudkom zo 14. mája 2010, teda po siedmich rokoch a piatich mesiacoch od začatia konania, pričom písomné vyhotovenie rozsudku okresného súdu trvalo skoro jeden rok (rozsudok bol písomne vyhotovený a vypravený účastníkom 20. apríla 2011). Predmetným rozsudkom okresný súd žalobe žalobcov vyhovel.

Krajský súd vo veci konal pod sp. zn. 8 Co 169/2011 od 28. júna 2011, keď mu bol predložený spis na odvolacie konanie, a 19. apríla 2012 svojím rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu zo 14. mája 2010 tak, že žalobu žalobcov zamietol.

Následne vo veci konal najvyšší súd od 23. júla 2012 o dovolaní žalobcov proti rozsudku krajského súdu z 19. apríla 2012. Najvyšší súd uznesením z 11. februára 2014 zrušil rozsudok krajského súdu z 19. apríla 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom v odôvodnení svojho uznesenia vytkol krajskému súdu nesprávne právne závery učené vo veci a iné vady odvolacieho konania.

Krajský súd pokračoval v odvolacom konaní už pod sp. zn. 8 Co 199/2014 a opätovne rozhodol uznesením z 13. novembra 2014 tak, že zrušil rozsudok okresného súdu zo 14. mája 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na doterajšiu dĺžku posudzovaného konania v trvaní viac ako 12 rokov bez jeho právoplatného ukončenia sa konanie ako celok vyznačuje neprípustnými prieťahmi. Ústavný súd preto upustil od podrobného hodnotenia časových odstupov medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu v konaní a ich efektívnosti. Neefektívnosť postupu okresného súdu sa prejavila v tom, že až po siedmich rokoch a piatich mesiacov od začatia konania prvýkrát vo veci meritórne rozhodol, písomné vyhotovenie rozsudku trvalo ďalší jeden rok, pričom tento rozsudok bol v odvolacom konaní zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené je nutné aj dĺžku odvolacieho konania pričítať na vrub postupu okresného súdu.

Ústavný súd preto uzatvára, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Napriek tomu, že aj v postupe krajského súdu v odvolacom konaní je možné ustáliť prieťahy spočívajúce v tom, že jeho prvý zmeňujúci rozsudok v odvolacom konaní bol v odvolacom konaní zrušený najvyšším súdom, uvedené prieťahy však nie je možné hodnotiť ako prieťahy takej intenzity, ktoré by odôvodňovali záver o porušení základného práva sťažovateľky postupom krajského súdu. Ústavný súd preto sťažnosti v časti smerujúcej proti krajskému súdu nevyhovel.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd považoval priznanie sumy 4 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania, jeho zložitost' po skutkovej i právnej stránke, jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých prieťahoch v posudzovanom konaní.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka bola v konaní zastúpená advokátkou, ktorá je súčasne aj štatutárnou zástupkyňou sťažovateľky ako starostka obce, ústavný súd konštatuje, že napriek úspechu sťažovateľky uloženie povinnosti okresnému súdu na náhradu trov právneho zastúpenia sťažovateľky nie je odôvodnené, preto sťažnosti v tejto časti nevyhoveli.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2015